

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Διήγηση οπτασίας κάποιου Ιωάννη

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/3081/saint.aspx> για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: N/A
Δημιουργία εγγράφου: 15/11/2024 08:17:10

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 23 Νοεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: N/A

Βιογραφία

Φοβού Κριτήν οφθέντα ψυχή κατ' όναρ,
Φοβού δε μάλλον, ηνίκ' έλθη καθ' ύπαρ.

Γράφει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης στον συναξαριστή του:

«Ένας άνθρωπος εχρημάτησε, κατά τους χρόνους του βασιλέως Κωνσταντίνου του Μεγάλου, εν έτει τλ' [330], ονομαζόμενος Ιωάννης, όστις ήτον εις τον βασιλέα γνωστός διά μέσου της τέχνης οπού εργάζετο. Ούτος λοιπόν επέρνα πρότερον την ζωήν του κακώς και ασέμνως, χωρίς να βάλη ποτέ εις τον νουν του ότι είναι κόλασις. Αλλά ο Θεός, οπού πάντα καλώς οικονομεί προς το συμφέρον ημών, αυτός φανείς και εις την οπτασίαν τούτου, εδιώρθωσε την πολιτείαν του. Ούτος γαρ μίαν φοράν βλέπει εις το όνειρόν του, ότι επρόσφερεν εις τον βασιλέα Κωνσταντίνον ένα έργον της τέχνης του. Και εκ τούτου θαρρών, ωμίλει με τον βασιλέα μετά παρρησίας και εσυνέχαιρεν.

Έπειτα βλέπει τον βασιλέα, οπού εξεγύμνωσεν ένα σπαθί. Και συμμαζώξας τα μαλλία του, εσπούδαζε να κόψη την κεφαλήν του χωρίς έλεος. Ο δε Ιωάννης έκλινε συνεχώς τον λαιμόν του, νομίζωντας ότι παίζει τάχα με τον βασιλέα. Εις καιρόν δε οπού τούτο εποίει, ακούει οπού ο βασιλεύς είπε με σοβαρότητα εις αυτόν. Όταν το σπαθί καταφάγη τας τρίχας σου, τότε ο τράχηλός σου θέλει γεμίσει από το αίμα σου. Εφάνη λοιπόν εις αυτόν, ότι εκόπη ο τράχηλός του, και όταν το σπαθί ήλθεν εις το στήθος, αγωνιών ο Ιωάννης και φοβούμενος, εζήτει να λάβη από κανένα βοήθειαν. Από δε τον φόβον και τον φρικτόν εκείνον αγώνα εξύπνησε και ελθών εις τον εαυτόν του, όλος εστέκετο έκθαμβος. Ποιήσας δε το σημείον του Σταυρού εις το σώμα του, ευχαριστώ σοι όνειρον, έλεγεν, ότι τον φοβερόν τούτον αγώνα, κατά φαντασίαν μόνον μοι έδειξας, πραγματικώς δε, ουκ είδον αυτόν και κατά αλήθειαν. Όθεν έμεινε πάλιν ο αυτός αμετανόητος και αδιόρθωτος.

Αφ' ου δε επέρασε μερικός καιρός, πίπτει εις βαρείαν ασθένειαν, και επικαλείτο την εκ Θεού βοήθειαν. Τότε λοιπόν βλέπει πάλιν, όχι εις το όνειρόν του, αλλά εις έκστασιν γενόμενος, ότι επαραστέκετο εις ένα βήμα σεκρετικόν και δικαστικόν. Έβλεπε δε και ένα φοβερώτατον Βασιλέα καθεζόμενον εις θρόνον, και ενδεδυμένον βασιλικήν ομού και αρχιερατικήν στολήν. Από δε τα δεξιά και αριστερά του μέρη, εκάθοντο μερικοί άνδρες ιεροπρεπείς και σεβάσμιοι. Αυτός δε έβλεπε, πως εστέκετο κάτωθεν από εκείνους. Και προς μεν τα δεξιά του Βασιλέως, έβλεπε πως εστέκοντο ευνούχοι τινες νέοι και εύμορφοι, από δε τα αριστερά του, έβλεπεν, οπού εστέκετο ένας ταπεινότερος και καταδεκτικώτερος. Από δε το όπισθεν μέρος του Βασιλέως, έβλεπεν ένα λάκκον σκοτεινότατον ομού και βαθύτατον, ο οποίος και από μόνην την θεωρίαν του, επροξένει φόβον άρρητον και οδύνην μεγάλην. Εις καιρόν λοιπόν οπού αυτός εστέκετο με φόβον και τρόμον, λέγει προς αυτόν ο καθηήμενος Βασιλεύς. Άραγε, ω νεανία, ηξεύρεις ποίος είμαι εγώ; Ο δε Ιωάννης απεκρίθη. Ηξεύρω, Δέσποτα, ότι συ είσαι ο σαρκωθείς Υιός του Θεού και Θεός, καθώς αι θείαι Γραφαί ημών περιέχουσι. Ο δε Βασιλεύς λέγει προς αυτόν. Και ανίσως εσύ από τας Γραφάς με γνωρίζης, γνωρίζης δε και τους μετ' εμού συγκαθεζομένους, πώς αλησμόνησες τον φοβερισμόν εκείνον, οπού έκαμεν εις εσένα προ χρόνων ο βασιλεύς Κωνσταντίνος; ή δεν νοείς αυτό οπού σοι λέγω; Ο Ιωάννης, νοώ τούτο Δέσποτα, απεκρίθη. Και ακόμη τα λείψανα και απομεινάρια του φόβου εκείνου έχω εις την ψυχήν μου. Και αν, είπεν ο Βασιλεύς, τα εναπομεινάρια του φόβου εκείνου φέρης εις την ψυχήν σου, πώς επιμένεις εις τα κακά; Το λοιπόν μάθε διά της δοκιμής, ότι εγώ ήμην, οπού και πρότερον έφερον εις εσένα την φοβεράν εκείνην βάσανον, και όχι ο Κωνσταντίνος.

Και ταύτα ειπών, εφάνη, ότι με νεύμα μόνον επρόσταζεν ο Βασιλεύς τους παρεστώτας, να ρίψουν τον Ιωάννην εις τον όπισθεν φαινόμενον λάκκον. Καθώς λοιπόν άρχισαν οι ευνούχοι να σπρώχνουν χωρίς έλεος τον Ιωάννην εις τον λάκκον, ευθύς εκείνος επεκαλείτο την βοήθειαν της Θεοτόκου. Όθεν εφάνη εις αυτόν, ότι είδε την Θεοτόκον εκεί εις το μέσον. Και μετά ταύτα ήκουσε του Βασιλέως να λέγη. Αφήτε αυτόν να υπάγη διά την παρακάλεσιν της Μητρός μου. Έως εδώ είναι η οπτασία οπού είδεν ο Ιωάννης. Αυτός δε σύντρομος γενόμενος, και ελθών εις τον εαυτόν του, επήγεν εις ένα ευλαβή Μοναχόν και εδιηγήθη αυτήν. Ο δε Μοναχός είπεν αυτώ. Δος δόξαν τω Θεώ, αδελφέ, ότι ηξιώθης να λάβης τοιαύτην διδασκαλίαν. Και λοιπόν εξύπνησον, αγαπητέ, μήπως και συ πάθης τα όμοια εκείνου, περί του οποίου θέλω σοι διηγηθώ.

Μίαν παρομοίαν οπτασίαν ωσάν την εδικήν σου, είδεν ένας άνθρωπος. Ήγουν είδε τον πρώτον όντα εις τα βασιλικά σεκρέτα και δικαστήρια, Γεώργιον ονομαζόμενον, ο οποίος με βίαν φερόμενος δέσμιος διά να ριφθή μέσα εις ένα φοβερόν χάσμα, ήτον όλος φοβισμένος. Ένας δε από τους εκεί παρεστώτας, έχωντας παρρησίαν εις τον βασιλέα, εκράτησεν εκείνους οπού τον έφερον εις το χάσμα, και παρεκάλει να αφήσουν αυτόν, δίδοντας εγγύησιν εις αυτούς, ότι εις είκοσιν ημέρας έχει να διορθωθή. Αφ' ου δε ο Γεώργιος ελευθερώθη με την τοιαύτην εγγύησιν και βοήθειαν, επήγεν εκείνος οπού είδε την οπτασίαν, και εκατάλαβε τι δηλοί, και εφανέρωσεν αυτήν εις τον Γεώργιον εκείνον, οπού ετραβίζετο εις το χάσμα. Φίλος γαρ ήτον εις αυτόν και γνωστός. Ο δε Γεώργιος ταύτα ακούσας, ελογίασεν αυτά ωσάν ένα ουδέν. Όθεν έμεινεν ο δυστυχής αδιόρθωτος. Αφ' ου δε επέρασαν αι είκοσιν ημέραι, αρπάχθη φευ! από την ζωήν ταύτην, και επήγε διά να πληρώση το χρέος οπού υπεσχέθη. Ταύτα εν μέρει προσθήκης εδιηγήθη ο Μοναχός εκείνος προς τον Ιωάννην. Ο δε Ιωάννης ακούσας ταύτα, και έχωντας εις τον νουν του ακόμη ζωντανά εκείνα τα φοβερά οπού είδεν, εξωμολογήθη χωρίς εντροπήν όλα του τα αμαρτήματα. Και αλλάξας την ζωήν του εις το καλλίτερον, διεπέρασε χρόνους πολλούς θεαρέστως πολιτευόμενος. Και ούτως αποθανών, απήλθεν εις τας αιωνίους μονάς».

